

Nunta cui...

Lorena Craia

Acum, iubirea noastră, la solstițiu,
Stă peticită pe-un ponton francez,
Privind la zi cu nopți în armistițiu,
Lăsându-mă-mbrăcată-n tirolez.

Și teatrul ne desface pe o scenă
A mării, cu nisipul mișcător,
Din pasul meu nedezmorțit, sub trenă,
Las urma ta să curgă în izvor.

Din părul meu îți faci un drum de vară,
Nestrăbătut... decât de mâna ta,
Din tine faci corabie și gară,
Ce stăvilesc mereu plecarea mea.

La noapte iele vor întinde horă,
Nu le mai pot visa furiș, furiș...
Să-mi ducă luna-n casă, ca pe noră!
Am fost promisă pentru măritiș.

Ne-ntoarcem liniștiți la noi acasă - ,
Pământul ce renaște-ntr-o tanagră,
Ne umblă pașii fragezi și ne lasă
Sorbiți dintr-un tablou cu Marea Neagră.

23 iunie 2016, Constanța